

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL. M. a Mgr. Zdeňka Macháčka v právní věci žalobce: **F.M.**, bytem ■■■, státní příslušník Kosovské republiky, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem AK Čechovský & Václavek, s.r.o., Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2016, č. j. MV-92518-6/SO-2016,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 11. 8. 2016, č. j. MV-92518-6/SO-2016, s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Žaloba

Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 4. 2016, č. j. OAMP-5522-31/TP-2015. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byla podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu podaná podle § 68 zákona o pobytu cizinců.

Žalobce především nesouhlasil s tvrzením správních orgánů obou stupňů, že v jeho

případě nebyla naplněna podmínka nepřetržitosti pobytu na území České republiky po dobu 5 let stanovená v § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Správní orgány vycházely při posuzování nepřetržitosti pobytu z tzv. přechodových razítek v cestovním dokladu žalobce, aniž by si ověřily důvody a délku nepřítomnosti žalobce a zohlednily § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Tuto nesprávnost žalobce namítal již ve vyjádření k podkladům před vydáním prvostupňového rozhodnutí i v následném odvolání proti tomuto rozhodnutí. Žalovaný námitky žalobce nepřijal, přechodová razítka v cestovních dokladech považoval za veřejnou listinu a presumoval u nich správnost, i když nemusela odpovídat skutečnosti. Takový přístup považuje žalobce za nezákonný.

Žalobce dále namítal, že napadeným rozhodnutím došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces, když správní orgány neprovedly jeho účastnický výslech. Žalobce chtěl svým výslechem prokázat, že vstupní a výstupní razítka v cestovním pase neodpovídají skutečnosti, a že naplnil podmínky nepřetržitosti pobytu za účelem vydání povolení k trvalému pobytu. Tím, že navrhovaný výslech žalobce správní orgány neprovedly, postupovaly v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a dostatečně nezjistily skutkový stav věci. Správní orgán má přitom i v řízení o žádosti povinnost zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 157/2016-31 a rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 5. 2016, č. j. 15 A 47/2013-70.

Žalobce také rozporoval tvrzení správních orgánů, že v průběhu správního řízení nenamítal nesprávnost zjištěných dob nepřítomnosti. Žalobce uvedl, že v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně tuto možnost neměl, neboť záznam o prověření splnění podmínek dle § 68 zákona o pobytu cizinců ze dne 12. 5. 2015 doby tvrzené nepřítomnosti neobsahoval. Ve vyjádření k podkladům rozhodnutí žalobce pak výslovně uvedl, že nepřetržitost pobytu splňuje a poukázal na to, že záznamy v cestovním dokladu nemusí odpovídat skutečnosti.

Žalobce konečně nesouhlasil ani s tím, že není nutné zkoumat dopady napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, neboť § 75 zákona o pobytu cizinců tuto povinnost nestanoví. Odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016-33.

Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k novému projednání a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

II. Vyjádření žalovaného

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný setrval na správnosti závěrů uvedených v napadeném rozhodnutí. Konstatoval, že při zkoumání podmínky nepřetržitosti pobytu po dobu 5 let vycházel z cestovního dokladu, který je veřejnou listinou, tj. pokud se neprokáže opak, potvrzuje pravdivost skutečností, které jsou v něm uvedeny. Odkázal na nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/399 ze dne 9. 3. 2016, kterým se stanoví kodex Unie o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (dále jen „Schengenský hraniční kodex“), upravující v čl. 11 povinnost státního příslušníka třetí země prokázat svou

nepřítomnost v případě chybějícího otisku vstupního razítka, neboť státní příslušník třetí země má povinnost si vyžádat razítka o průchodu přes hraniční kontrolu. Pokud měl tedy žalobce pochybnosti o své cestovní historii s ohledem na přechodová razítka, měl tuto skutečnost namítnat a předložit věrohodné důkazy (např. jízdenky či letenky) o tom, že přechodová razítka neodpovídají skutečnosti. Tuto povinnost dle žalovaného žalobce nesplnil. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009-60, a ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015-38. Žalovaný dále poukázal na úřední záznam ze dne 12. 5. 2015, kde je uvedena celková doba nepřítomnosti žalobce na území a poučení podle § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Ze správního spisu vyplývá, že zástupce žalobce se s úředním záznamem seznámil při seznámení se s podklady rozhodnutí dne 26. 5. 2015 a dne 11. 4. 2016 a věděl tak, že žalobce nesplňuje podmínku povolení k trvalému pobytu. K namítanému neprovedení výsledku žalobce žalovaný uvedl, že provedení tohoto důkazu nebylo nutné, neboť správní orgán I. stupně měl k dispozici všechny podklady pro vydání rozhodnutí a neměl tak povinnost výsledk provádět. Ohledně povinnosti zkoumat přiměřenost rozhodnutí ve vztahu k míře zásahu do rodinného života žalovaný konstatoval, že § 75 odst. 1 zákona o pobytu cizinců posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do rodinného života nevyžaduje, a ani okolnosti daného případu o nepřiměřených dopadech rozhodnutí nesvědčily. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 9 Azs 218/2015-51, který lze na projednávanou věc analogicky aplikovat. Žalovaný proto navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Zjištění ze správního spisu

Žalobce je státním příslušníkem Kosovské republiky, který podle informací evidence cizinců zmíněných v prvostupňovém rozhodnutí ze dne 22. 4. 2016 pobýval na území České republiky od 27. 4. 2009 do 20. 7. 2009 na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem zaměstnání, dále od 21. 7. 2009 do 20. 7. 2014 na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání a podnikání. Dne 13. 4. 2015 podal žalobce žádost o povolení k trvalému pobytu.

Dne 9. 6. 2015 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým žádost o povolení k trvalému pobytu zamítl podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců pro nesplnění podmínky uvedené v § 68 odst. 3 tohoto zákona.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 1. 2016, č. j. MV-123383-4/SO-2015, bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno a věc mu vrácena k novému projednání. Důvodem pro zrušení prvostupňového rozhodnutí bylo nevypořádání se s navrhovaným důkazem (výslechem žalobce).

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 22. 4. 2016 byla žalobcová žádost opětovně zamítnuta podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců pro nesplnění podmínky 5 let nepřetržitého pobytu na území České republiky. Správní orgán I. stupně vycházel z příjezdových a odjezdových razítek vyznačených v cestovním dokladu žalobce a konstatoval, že období žalobcovy nepřítomnosti na území České republiky činí více jak

6 měsíců, v souhrnu činí všechna období nepřítomnosti 394 dnů, což je více než 10 měsíců. Toto období nelze podle § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců započítat do celkové doby pobytu, takže je narušena nepřetržitost pobytu žalobce a není splněna podmínka 5 let nepřetržitého pobytu. Navrhovaný účastnický výslech žalobce považoval správní orgán I. stupně za nadbytečný, neboť při zjišťování období příjezdů a odjezdů vycházel z razítek v cestovním dokladu. Tato razítka jsou dle správního orgánu I. stupně dostatečným důkazem, který zcela prokazuje narušení nepřetržitého pobytu žalobce na území České republiky. Žalobce je odpovědný za to, že jeho cestovní doklad bude na hranici Schengenského prostoru opatřen otiskem přechodového razítka. Dále správní orgán I. stupně poukázal na to, že žalobce v průběhu správního řízení mohl vyvrátit domněnku nesplnění podmínek trvalého pobytu předložením jiných věrohodných důkazů. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 6. 6. 2016 odvolání.

Napadeným rozhodnutím žalovaný žalobcovo odvolání zamítnul a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně správně vycházel při posuzování doby nepřetržitého pobytu z cestovního dokladu žalobce, který je veřejnou listinou. K námitce žalobce ohledně neúplnosti údajů v jeho cestovním dokladu žalovaný konstatoval, že je v zájmu žalobce, aby si při každém překročení státních hranic vyžádal záznam výjezdního a příjezdového razítka. Pokud žalobce zpochybňoval úplnost záznamů v cestovním dokladu, měl povinnost vyvrátit domněnku vyplývající ze Schengenského hraničního kodexu, že doba jeho nepřítomnosti na území uvedená v cestovním dokladu odpovídá skutečné době nepřítomnosti. Tuto skutečnost žalobce neprokázal. K navrhovanému výslechu žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně postupoval správně, neboť výslech žalobce by byl nadbytečný s ohledem na to, že rozhodné skutečnosti byly prokázány cestovním dokladem. Žalobce mohl navrhnout jiné věrohodné důkazy, např. letenky či jiný doklad prokazující jeho pobyt na území v době, kdy se dle údajů ve svém cestovním pase měl nacházet mimo území. Žalovaný odkázal na § 52 správního řádu, z něhož vyplývá, že správní orgán je povinen provést jen ty důkazy, které jsou nezbytné ke zjištění stavu věci. Vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně měl k dispozici všechny podklady nezbytné pro vydání rozhodnutí ve věci, neměl povinnost provádět výslech žalobce. Žalovaný připustil, že úřední záznam ze dne 12. 5. 2015 neobsahuje konkrétní doby nepřítomnosti žalobce, ale pouze konstatování správního orgánu I. stupně o nesplnění podmínky nepřetržitého pobytu žalobce. Tato vada dle žalovaného ale neměla vliv na věcnou správnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť žalobce konkrétní zjištění dob nepřítomnosti uvedené v rozhodnutí správního orgánu I. stupně nerozporoval. Žalovaný s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015-38, zdůraznil, že řízení zahájená na žádost jsou ovládány zásadou dispoziční, žalobce byl proto povinen tvrdit a prokázat rozhodné skutečnosti. K odvolací námitce brojící proti neposouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců žalovaný uvedl, že se nejedná o všeobecnou povinnost správního orgánu u všech řízení vedených podle zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 75 odst. 1 tohoto zákona nepředpokládá posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí, proto správní orgán I. stupně nepochybil, když dopady nezkoumal. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 9 Azs 218/2015-51.

IV. Posouzení soudem

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předchází v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2001 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s., vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu ve smyslu § 75 odst. 1 s. ř. s.

K projednání žaloby soud nařídil ústní jednání, při němž žalobce setrval na své žalobní argumentaci a doplnil, že napadené rozhodnutí je v příkrém rozporu s předchozím rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 1. 2016, které odkazovalo na judikaturu Ústavního soudu a uvádělo důvody, pro které lze důkazní návrh odmítnout. Žalobce navrhoval doplnit dokazování rozhodnutím žalovaného v jiné věci, z něhož vyplývá, že pokud správní orgán neakceptuje předložené důkazní prostředky, je povinen na tuto skutečnost žadatele upozornit. Není možné, aby se o takové skutečnosti žadatel dozvěděl až z rozhodnutí o žádosti a do té doby žil v mylném domnění, že z důkazu bude vycházeno. Jednalo se sice o listinný důkaz, konkrétně o dohodu o provedené práci, podle žalobce však lze závěr žalovaného obecně vztáhnout na jakýkoliv důkazní návrh.

Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu pro nesplnění podmínky 5 let nepřetržitého pobytu žalobce na území České republiky.

Podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *povolení k trvalému pobytu se na žádost vydá cizinci po 5 letech nepřetržitého pobytu na území.*

Podle § 68 odst. 2 zákona o pobytu cizinců *do doby pobytu podle odstavce 1 se započítává doba pobytu na území na dlouhodobé vízum, na povolení k dlouhodobému pobytu a doba pobytu v postavení azylanta nebo osoby požívající doplňkové ochrany podle zvláštního právního předpisu. Doba pobytu na území za účelem studia se započítává jednou polovinou. Jednou polovinou se dále započítává doba, po kterou bylo vedeno řízení o udělení mezinárodní ochrany, které vedlo k rozhodnutí o udělení azylu nebo doplňkové ochrany, a to včetně doby řízení o žalobě nebo o kasační stížnosti; bylo-li řízení o udělení mezinárodní ochrany vedeno déle než 18 měsíců, započítává se tato doba v celém rozsahu. Do doby pobytu podle odstavce 1 se nezapočítává doba, po kterou byl cizinec vyslán zahraničním zaměstnavatelem nebo zahraniční právnickou nebo fyzickou osobou, a dále doba, po kterou cizinec na území pobýval za účelem zaměstnání závislého na střídání ročního období nebo vypomáhal s domácími pracemi za stravu, ubytování a kapesné určené k uspokojování jeho základních sociálních, kulturních nebo vzdělávacích potřeb (au pair).*

Podle § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců (ve znění ke dni podání žádosti, tedy k 13. 4. 2015) *se do doby pobytu podle odstavce 1 se započítávají i období nepřítomnosti cizince na území v průběhu této doby pobytu, pokud tato jednotlivá období nepřítomnosti nepřesáhla 6 po sobě jdoucích měsíců a pokud ve svém souhrnu nepřesáhla 10 měsíců, a dále období nepřítomnosti cizince na území, které nepřesáhlo 12 po sobě jdoucích měsíců, pokud byl cizinec pracovně vyslán do zahraničí. Nepřetržitost pobytu je dále zachována, pokud jedno období nepřítomnosti cizince na území nebylo delší než 12 po sobě jdoucích měsíců ze závažných důvodů, zejména jde-li o těhotenství a narození dítěte, závažné onemocnění anebo studium nebo odborné školení, přičemž toto období se do doby pobytu podle odstavce 1*

nezapočítává.

Soud se nejprve zabýval žalobním bodem týkajícím se cestovních dokladů, přechodových razítek a presumpce jejich správnosti. Podle § 70 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen k žádosti o povolení trvalého pobytu předložit cestovní doklad. V napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že cestovní pas je podle § 2 zákona č. 329/1999 Sb., o cestovních dokladech a § 53 odst. 3 správního řádu veřejnou listinou. Žalovaný správnost a průkaznost údajů v cestovním pase zcela v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2016, č. j. 1 Azs 240/2015-35) dovozoval z čl. 11 a čl. 12 Schengenského hraničního kodexu. Z citovaných ustanovení Schengenského hraničního kodexu a skutečnosti, že pas je veřejnou listinou, jednoznačně plyne, že vstupní či výstupní (příjezdová či odjezdová) razítka mají charakter potvrzení v cestovním pase, jejichž správnost se presumuje. Bylo skutečně zájmem žalobce, který pravidelně území České republiky opouštěl, aby si své cestovní doklady nechal při výstupu a vstupu na území opatřit otiskem razítka členského státu, neboť jimi se prokazuje splnění podmínky délky pobytu v dotyčném členském státě (čl. 12 odst. 1 Schengenského hraničního kodexu). Z posledně uvedeného článku vyplývá, že jde o vyvratitelnou právní domněnku. Tu je dle čl. 12 odst. 2 Schengenského hraničního kodexu *možné vyvrátit, pokud státní příslušník třetí země jakýmkoli způsobem předloží věrohodné důkazy, například v podobě jízdenky či letenky nebo svědectví o své přítomnosti mimo území členských států, o tom, že podmínky týkající se délky krátkodobého pobytu dodržel.*

Bylo tedy na žalobci, aby prokázal, že vstupní a výstupní razítka v jeho cestovních dokladech neodpovídají skutečnosti, a za tímto účelem ve správním řízení předložil, resp. navrhnul důkazy prokazující opak. Správní orgán I. stupně neměl tedy povinnost, jak tvrdí v žalobě žalobce, ověřit si důvody a délku doby nepřítomnosti žalobce, neboť byl oprávněn vycházet z pravdivosti záznamů v cestovním dokladu. Dle soudu je ze správního spisu zřejmé, že se žalobce seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí dne 11. 4. 2016 a pořídil si fotokopie spisu, jehož součástí jsou kopie cestovního dokladu s opatřenými vstupními a výstupními razítky. Žalobci muselo být zřejmé, že nepřetržitost pobytu vychází z přechodových razítek, což bylo uvedeno i v předchozím, žalovaným následně zrušeném rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 9. 6. 2015, které doby nepřítomnosti na území České republiky vypočítávalo. Neobstojí tedy námitka, že v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně neměl žalobce možnost se ke konkrétním dobám nepřítomnosti vyjádřit.

Jediným důkazem, kterým chtěl žalobce prokázat nepřetržitost svého pobytu na území České republiky, byl jeho výslech. K neprovedení účastnického výslechu ve vztahu k prokázání důvodů žalobcovy nepřítomnosti na území České republiky a jejich zařazení pod § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců žalovaný zcela správně konstatoval, že správní orgán I. stupně vycházel oprávněně z cestovního dokladu, který je veřejnou listinou, a pokud nebyl prokázán žalobcem opak, měl za to, že údaje v cestovním dokladu jsou pravdivé. Ve vyjádření ze dne 22. 4. 2016 žalobce nekonkretizoval, ani neuvedl skutečnosti, které by vedly k vyvrácení domněnky, že záznamy v cestovním dokladu neodpovídají skutečné době nepřítomnosti na území. Soud uvádí, že ani z žaloby nevyplývá, jak by daný výslech mohl odstranit rozpory a nejasnosti ohledně zjištěných dob nepřítomnosti. Oponoval-li žalobce postupu správních orgánů poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 157/2015-31, a na něj navazující rozsudek Krajského soudu v Ústí

nad Labem ze dne 11. 5. 2016, č. j. 15 A 47/2013-70, je třeba uvést, že skutkové okolnosti v tehdy řešeném případě byly podle názoru soudu odlišné, zejména s ohledem na nečitelnost razítek v cestovním pase. Žalovaný především v tehdy řešené věci konkrétní skutková zjištění jednak modifikoval, jednak rozšířil, a Nejvyšší správní soud dovodil, že stěžovatel tak měl mít možnost reagovat na nové okolnosti, které žalovaný vzal za důvodné pro zamítnutí jeho žádosti. Nadto důvod nepřítomnosti žadatele mimo území České republiky v určitém období byl konkrétně tvrzen a prokázán (zdravotní indispozice). Soud podotýká, že ve správním řízení se ke skutkovým a právním otázkám věci účastník správního řízení vyjadřuje především svými tvrzeními a stanovisky uplatňovanými v celém jeho průběhu (srov. § 36 odst. 1, 2 a 3 správního řádu, podle něhož mají účastníci právo vyjádřit v řízení své stanovisko a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; § 52 správního řádu, podle něhož jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení), nikoli prostřednictvím účastnického výsledku jako formalizovaného důkazního prostředku. Účastnická výpověď není totiž ve své podstatě ničím jiným než skutkovými tvrzeními rozhodných skutečností ze strany účastníka.

V § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je upraveno oprávnění správního orgánu *vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona cizincem s cílem získat oprávnění k pobytu na území, zejména zda účelově neuzavřel manželství nebo zda jeho účelově prohlášeným souhlasem nebylo určeno otcovství. Účastník řízení je povinen vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet.* Cílem předmětného ustanovení tak bylo umožnit správnímu orgánu zjistit rozhodné skutečnosti týkající se především soukromého a rodinného života, osobních vztahů účastníka řízení, které nelze obvykle zjistit jinými důkazními prostředky, pokud se k nim účastník řízení v průběhu řízení nijak nevyjadřuje (viz. Důvodová zpráva k zákonu č. 379/2007 Sb.) V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2010, č. j. 1 As 23/2010-77 soud konstatoval, že „Z ustanovení § 169 odst. 3 zákona vyplývá, že účastník řízení je povinen se na vyzvání účastnit osobně úkonů v řízení. Správní orgán je oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona cizincem s cílem získat oprávnění k pobytu na území, zejména zda účelově neuzavřel manželství nebo zda jeho účelově prohlášeným souhlasem nebylo určeno otcovství. Účastník řízení je povinen vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet. Policie účastníka řízení poučí o důsledcích odmítnutí výpovědi a nepravdivé nebo neúplné výpovědi.“. Z tohoto ustanovení tedy nevyplývá, že by důkaz výsledkem účastníka řízení vedeným podle zákona o pobytu cizinců byl povinným důkazním prostředkem. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí ze dne 22. 4. 2016, kterým zamítl žádost o povolení trvalého pobytu podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, uvedl, že výsledek žalobce nebyl proveden, neboť skutkový stav byl dostatečně zjištěn z příjezdových a odjezdových razítek vyznačených v cestovním dokladu. Správní orgán I. stupně neměl o skutkovém stavu pochybnosti, proto nepřistoupil k výsledku žalobce.

Na základě výše uvedeného má soud za to, že žalobce nebyl v projednávaném případě neprovedením účastnického výsledku nijak zkrácen. Za situace, kdy žalobce v řízení před správními nezpochybňoval správnost jednotlivých vstupních a výstupních razítek a nenabídl jiné důkazy vyvracející údaje v cestovních pasech (ve smyslu demonstrativního výčtu důkazů podle čl. 12 odst. 2 Schengenského hraničního kodexu), a ani v odvolání je konkrétně nezpochybňoval, žalovaný správně dospěl k závěru, že nebylo na místě účastnický výsledek

provádět. Soud dodává, že žalobci současně nic nebránilo, aby jakékoli skutkové okolnosti, které považoval z hlediska aplikace § 68 zákona o pobytu cizinců za relevantní, správnímu orgánu I. stupně, případně i později žalovanému sdělil písemně.

Pokud žalobce namítá porušení zásady práva na spravedlivý proces, soud zdůrazňuje, že v řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu je to žalobce, kdo měl uvést vše, co k věci uvést mohl. V tom mu neprovedení jeho výsledku nijak nebránilo. Řízení o žalobcově žádosti nebylo ovládáno zásadou vyšetřovací a správním orgánům nelze vytýkat, že vycházely z podkladů, které k žádosti v souladu se zákonem o pobytu cizinců doložil žalobce. Pokud měl žalobce za to, že shromážděné podklady nejsou pro rozhodnutí dostatečné, měl na prvním místě tvrdit, že na území České republiky pobýval ještě v jiném konkrétním období, které není v předložených cestovních pasech zachyceno, a jaké jsou konkrétní důvody jeho zahraničních cest. Teprve poté nastupuje jeho povinnost tyto skutečnosti prokázat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015-38).

Soud nesouhlasí s tvrzením žalobce, že napadené rozhodnutí je v příkrém rozporu s předchozím rozhodnutím žalovaného ve věci. V rozhodnutí ze dne 13. 1. 2016 žalovaný pouze uvedl, že v případě neprovedení určitého důkazního návrhu je procesní povinností správního orgánu ústavně konformním způsobem zdůvodnit, proč konkrétní důkaz proveden nebude, čemuž správní orgán I. stupně v rozhodnutí ze dne 9. 6. 2015 nedostál.

Soud také nepovažoval za nutné doplnit dokazování o žalobcem předložené rozhodnutí žalovaného v jiné věci, protože se nejednalo o skutkově shodnou ani podobnou věc.

K námitce nezákonnosti, resp. nepřezkoumatelnosti rozhodnutí vydaných v obou stupních řízení z důvodu neposouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, soud uvádí, že správní orgány v dané věci nebyly vůbec povinny takovou otázku zkoumat. V řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců správní orgány zkoumají pouze naplnění podmínky 5 letého nepřetržitého pobytu cizince na území České republiky (shodně k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2016, č. j. 1 Azs 240/2015-35). Pokud správní orgány dospějí k závěru, že stanovená podmínka nebyla naplněna, vydají zamítavé rozhodnutí bez ohledu na soukromý a rodinný život žadatele. Jak navíc vyplynulo z žádosti žalobce o přiznání odkladného účinku žalobě, manželka žalobce, jeho děti i rodiče žijí v Kosovu, takže zásah do rodinného života žalobce zamítnutím jeho žádosti o povolení k trvalému pobytu na území České republiky je prakticky vyloučen. K rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016-33, jímž žalobce argumentuje, soud opět konstatuje, že skutkové okolnosti v tehdy řešeném případě nebyly totožné. Jednalo se o ukončení přechodného pobytu žalobkyně (rodinného příslušníka občana Evropské unie) na území podle § 87f odst. 1 ve spojení s § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, žalobkyně měla navíc na území České republiky dceru.

V. Závěr a náklady řízení

Na základě shora uvedených důvodů soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodoval podle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 19. září 2017

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu